20260724 - Robci nad Milanom

📣 VittRos Sera 📣

periodico pameten

"Preiskava pogrešanih robcev"

Epizoda 4: Robci nad Milom

"So dnevi, ko Milano prepozno dvigne pogled."

Na začetku nihče ni opazil. Bilo jih je malo. Beli. Lahki.
Veter jih je prenašal med strehami kot jesensko listje.

Nekdo je rekel, da so vrečke. Drugi je govoril o galebih.

Takist je prisegel, da je videl enega mahati.

Seveda mu ni nihče verjel.

Potem so prišli drugi.

Desetine. Stotine. Tisočice. Tiho. Niso padali. Niso se vrteli v krogu.

Vsi so se premikali v isto smer. Kot da bi poznali pot.

Takrat je UtoOne Kenobi vzel fotoaparat.

Posnel je fotografijo. Potem še eno. Potem še eno. Na slikah se je zdelo nemogoče.

Na milanskem nebu... se je selilo ljudstvo.

Marco je nekaj minut gledal fotografije.

Potem je samo rekel:

"Uto, ne bežijo ...se vračajo!"

Nebo je spet prazno. Milano še naprej dela Milano.

Ljudje gledajo v telefone. Tramvaji spet vozijo. Nihče več ne govori o robcih.

Samo UtoOne je ohranil te fotografije.

Ker ve, da ga bo nekdo nekega dne vprašal:

"Kam pa so šli?"

In on bo lahko končno odgovoril.

"Na Andi, imam zapiske..."

Obstaja podrobnost, ki so jo zgodovinarji raziskovanja in novinarskih preiskav dolgo prezrli, a ki vse pojasni: sendvič. Kdor je odhajal, si ga je pripravil doma. Kruh in notri bologna – tista rožnata, mehka, s šipkovimi koščki, drugod po Italiji je postala "Mortadella", pri nas pa je ostala samo Bologna, kot priimek.

In sendvič, nujno, je bil ovit v robček.

Na začetku poti, na svojem stebru, sta UtoOne in Marco našla tablo. Bila je rumena. Bila je uradna. Pisalo je:

POZOR: PREČKANJE ROBCEV

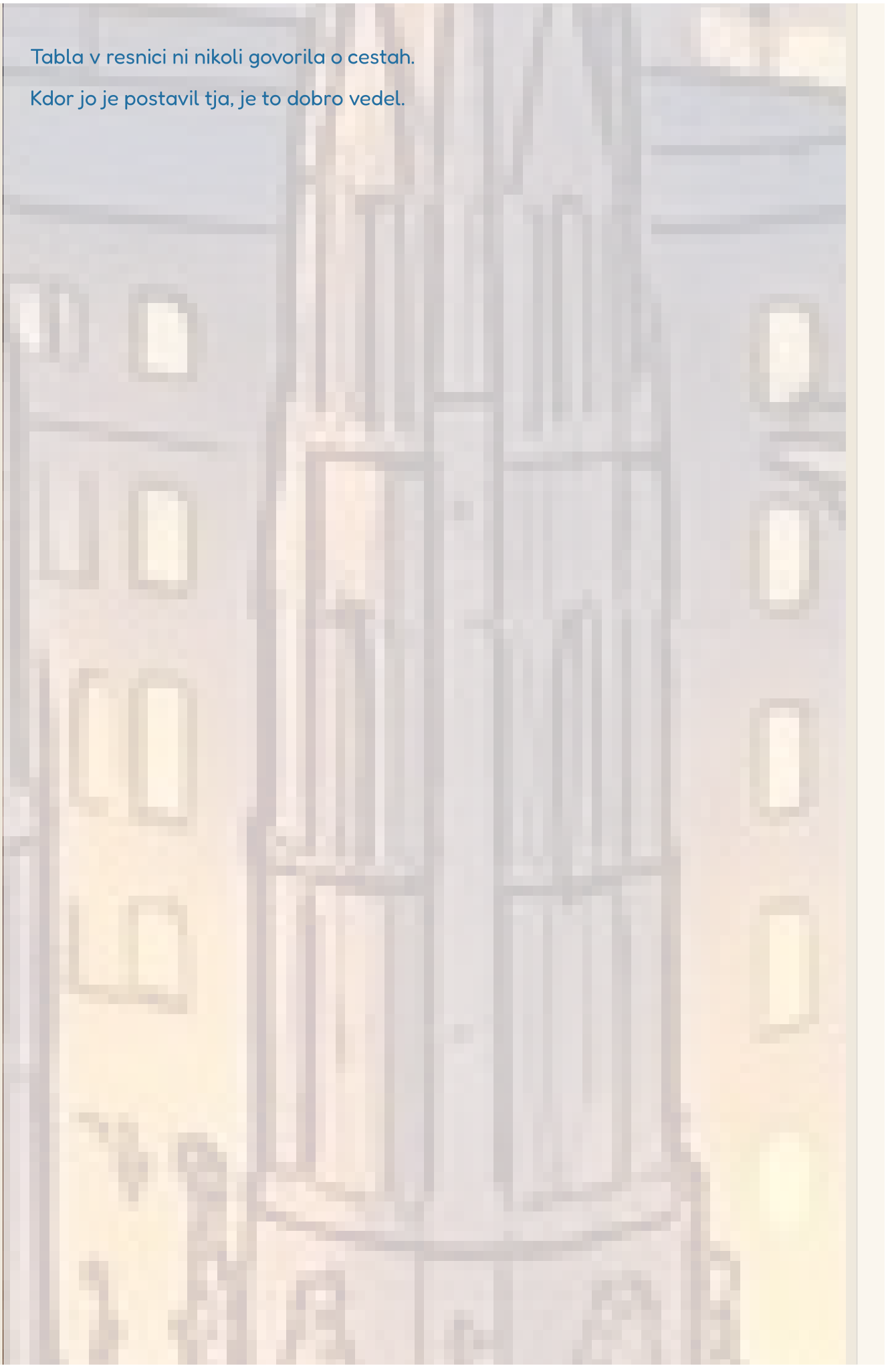
Trenutek sta molčala.

"Prečkanje," je rekel Marco. "Ampak... prečkanje česa?"
"Ceste, ne?" je predlagal UtoOne.
"Ceste." Marco je dvignil oči proti beli jati, ki se je oddaljevala nad strehami, urejena, samozavestna, proti morju. "Uto. Tisti ne prečkajo ceste."
"Kaj pa prečkajo?"
Marco ni takoj odgovoril. Potem je počasi rekel, kot se povejo resnične stvari:
"Atlantik."

Tabla v resnici ni nikoli govorila o cestah.

Kdor jo je postavil tja, je to dobro vedel.

🎶 “Besedilo teksta”

Kam gredo robčki

Gospodje...
to ni pesem.
Je preiskava.

Kajti v življenju obstaja veliko skrivnosti:
piramide,
Bermudski trikotnik.

A nihče ni nikoli pojasnil,
kam gredo robčki, ko izginejo.

Kupiš ga.
Ga lepo zložiš.
Ga daš v žep jakne.

In tri ure pozneje
ga ni več.

Če bi padali robčki,
bi bile milanske ulice
bele
kot Mont Blanc.

Kam gredo robčki,
ko tako izginejo?

V žepu jih ni,
na cesti jih ni!

Mogoče gredo počasi
s vetrom proti modrini

v deželo robčkov,
ki so že dali in ne morejo več!